

ชีวิตผู้ปราบยักษ์

สามีภรรยาคู่หนึ่งมีอายุมากแล้ว แต่ไม่มีบุตรสืบสกุล ทั้งสองจึงไปบวชขอพรต่อเทพเจ้า
"ขอพระองค์ทรงเมตตาประทานบุตรสักคนหนึ่งให้พวกเราด้วยเถิด ไม่ว่าเราจะมีการบูชาอย่างไร หรือตัวเล็กเท่าใดเราก็ไม่เกี่ยง"

หลังจากนั้นไม่นาน สองสามีภรรยา ก็สมปรารถนา ฝ่ายภรรยาตั้งครรภ์ และคลอดบุตรออกมาเป็นเด็กชาย หน้าตาน่ารัก น่าชัง

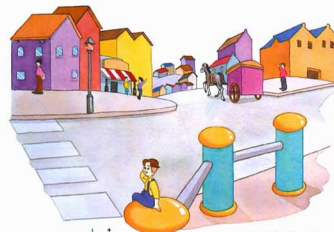
แต่ที่ว่า... รูปร่างของทารกน้อยมีขนาดเล็กจิ๋ว ผิดปรกติไปจากทารกคนอื่น ๆ มาก เขาตัวเล็กกว่าฝ่ามือของคนทั่วไปเสียอีก ใคร ๆ จึงพากันเรียกเขาว่า จี๋ว

อย่างไรก็ตาม ทั้งสองสามีภรรยา ก็ทุ่มเทความรัก และเลี้ยงดูทารกน้อยเป็นอย่างดี เขาค่อย ๆ เติบโตขึ้นเป็นเด็กชายที่ร่าเริงสดใส และไม่ได้รู้สึกน้อยใจที่ตนเองเกิดมา มีรูปร่างผิผดแปลกไปจากคนอื่น

สิ่งที่ทำให้จี๋วกังวลใจ กลับเป็นเรื่องที่บิดามารดาของเขาแก่ชราร่างง่อยไปทุกวัน แต่เขาไม่สนใจเพราะเหตุงานในไร่ไม่ได้ เพราะเขาตัวเล็กจิ๋ว แม้จะพรวนดินบนพื้นที่แค่นี้เพียงฝ่ามือ จี๋วก็ต้องใช้เวลาเป็นวัน ๆ แล้ว

วันหนึ่ง จี๋วขออนุญาตบิดามารดาเข้าไปในตัวเมือง เพื่อหางานที่เหมาะสมกับตัวเขา และได้มีรายได้มาเลี้ยงดูบิดามารดาในยามที่พวกเขาชราลงไปมากกว่านี้

เมื่อจี๋วเดินทางเข้าไปถึงในเมือง เขาได้ยินเสียงหญิงคนหนึ่งนั่งบ่นพึมพำอย่างหงุดหงิด "เฮ้อ... สงสัยว่า ฉันจะแก่จนสายตายาว ฟังเสียงแล้ว แต่เพียงสนเข็มก็ทำไม่ได้"

จี๋วจึงยื่นอาสาเข้าไปช่วยเหลือนาง ซึ่งเขาสามารถทำได้อย่างง่ายดาย เพราะเข็มเล่มนั้นกลายเป็นสิ่งที่มีขนาดใหญ่มากเมื่อเทียบกับขนาดตัวของจี๋ว

เมื่อนางทราบข่าว ก็กำลังหางานทำ จึงตกลงว่าจ้างจี๋วเป็นลูกมือ "ฉันเป็นช่างเย็บเสื้อ แต่ตอนนี้สายตาไม่สู้ดี ถ้าหากไม่มีคนช่วยร้อยเข็มให้ ฉันก็คงจะเย็บเสื้อไม่ได้อีก"

อยู่มาวันหนึ่ง ในเมืองนั้นถูกยักษ์ตนหนึ่งบุกเข้ามา ทำร้ายชาวบ้าน พระราชาทรงส่งทหารจำนวนมากไปปราบ แต่ก็พ่ายแพ้ พระองค์จึงต้องประกาศหาผู้ที่มีฝีมือเก่งกล้า เพื่อไปปราบยักษ์

แต่ที่ว่า ผู้กล้าที่คนต่อก็คนก็ไม่มีผู้ใดสามารถเอาชนะยักษ์ได้เลย ดังนั้น จี๋วจึงไปเข้าเฝ้าพระราชา เพื่อทูลขออาสาไปปราบยักษ์ พระราชาได้แต่งตั้งพระพลเมื่อเห็นรูปร่างของจี๋ว

“อะ ๆ ๆ...มีเจ้าที่นั่นไปแล้วหรืออย่างไร คนที่คิดว่าเจ้ายังเอาชนะยักษ์ไม่ได้เลย แล้วคิดหรือว่า คนตัวเล็กจ้อยอย่างเจ้านี้จะไปทำอะไรกับยักษ์ได้?”

แต่เจ้ายังคงยืนยันในความตั้งใจของเขา จนพระราชทานยินยอมและตรัสว่า “ข้าหากเจ้าทำได้สำเร็จจะข้าพร้อมจะมอบทองคำให้กับเจ้าเป็นจำนวน 10 ทึบเลยทีเดียว!”

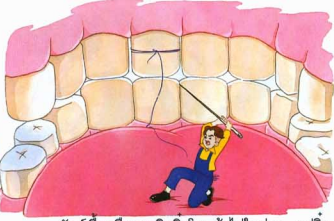
จึงรีบตรงกลับไปหาทอผ้าเย็บเสื้อ เขาขอเข็ม เข็มผ่ามาใช้แทนดาบ และขอด้วยอย่างดีเห็นหน้านางนำติดตัวไปด้วย

เมื่อเดินทางไปถึงถ้ำของยักษ์ จึงทะลวงหินยักษ์ทิ้งให้ออกมาตูดู แต่ตัวของเขาเล็กลงจนกินขนมไม่เห็น “นี่เจ้าเป็นผีหรือ ทำไมฉันถึงมองไม่เห็นเจ้าเลย?”

“ฉันอยู่ข้างล่างนี้ล่ะ ก้มลงมาดูสิ” จิตตะโกนตอบเมื่อยักษ์ก้มลงมาดูก็หัวเราะว่า “อะ ๆ...นี่พระราชคงจะหาใครไม่ได้แล้วละสิ ถึงได้ส่งเจ้ามา แต่กิดี้...ข้ากำลังหัวเสียด้วย มาเป็นอาหารรื้อท้องให้ข้าหน่อยเถอะ”

ยักษ์เอื้อมมือมาหยิบจิตตะเข้าไปในปาก... แต่จิตกลับวิ่งเอาตัวผูกกับพื้นของยักษ์และมัดปลาด้วยอีกด้านไว้กับตัวของเขา เพื่อให้ไหลลงไปในห้องยักษ์ แล้วโตะไปตามลาคของยักษ์พร้อมกับใช้เข็มแทงไปตลอดทาง

“อือ ๆ ๆ” เสียงยักษ์ร้องตะโกนคร่ำครวญด้วยความเจ็บปวด พอเถอะ ๆ...หยุดแห่งนั้นเสียงที่เถอะ ชันยอมแพ้เจ้าแล้ว...”

จิตจึงบังคับยักษ์ให้ไปพบพระราช และให้คำมั่นสัญญาว่า จะไม่มารุกรานชาวเมืองอีก จากนั้น จิตจึงได้เส้นด้ายขึ้นมา เพื่อออกมาจากปากของยักษ์

พระราชทรงประหลาดใจอย่างยิ่งในความสามารถของจิต “ไม่กล้าเชื่อเลยว่า คนตัวเล็ก ๆ อย่างเจ้าจะสามารถเอาชนะยักษ์ตัวโต ๆ เช่นนี้ได้”

จึงจึงกราบทูลว่า “ข้อบกพร่องหรือมดต่อของคนที่แค้น บางครั้งก็อาจจะกลายเป็นมดที่ขึ้นมาได้ ถ้าหากเราสู้กับมันมา ใช้ ใ้ถูกต้องพระตะตะ”

พระราชทรงพอพระทัยในสติปัญญาอันเฉลียวฉลาด และความกล้าหาญของจิต พงศจึงขงประทานของรางวัลเป็นทองคำ 10 ทึบ ตามที่ได้สัญญาไว้ ...แน่นอนว่า จิตรับรางวัลทั้งหมดไปมอบให้กับบิดามารดาผู้ชรา เพื่อที่ท่านทั้งสองจะได้ไม่ต้องลำบากออกไปทำงานในไร่กันอีกต่อไป ส่วนจิต...นอกจากจะได้รับยกย่องให้เป็นวีรบุรุษของชาวเมืองแล้ว ตั้งแต่นั้นไม่เคยมีใครดูหมิ่นเรื่องรูปร่างที่เล็กจ้อยของเขาอีกเลย... [๕]